

התפייסות

ביום שני, בשעה שתיים בערך, כשכל הילדים חוזרים מבית הספר, התאספו שלושה ילדים ליד בניין מגוריהם וחיכו לאמהות שלהם שתחזרנה מהעבודה. בזמן שהמתנינו, החליטו לשחק בכדור. השכנה, גב' לויין שחזרה מהעבודה ולא יכלה לנוח בגלל הרעש שהקימו הילדים, יצאה למרפסת וביקשה מהם לעבור למגרש המשחקים כדי לאפשר לה לנוח.

הילדים שמעו את דברי גב' לויין השכנה, אבל לא התייחסו אליהם והמשיכו לשחק ולהפריע. בערב נכנסה גב' לויין לכל אחת ממשפחות הילדים והתלוננה בפני הוריהם על התנהגות ילדיהם.

ההורים הסבירו לילדיהם את חומרת מעשיהם. הילדים התחרטו והחליטו לפצות את גב' לויין על עגמת הנפש שנגרמה לה. בכל פעם שנכנסה גב' לויין לבניין, ניגשו אליה הילדים דרשו בשלומה ואף עזרו לה להעלות את קניוניה לביתה, כאשר הגיעו דברי דואר המיועדים לגב' לויין אספו אותם הילדים והביאו לביתה. "בזכות גב' לויין למדנו לעשות מצוות", אמר יאיר, הגדול שבחבורה. "איזו הרגשה נפלאה היא לעזור לשכנים", אמר משה.

באחד הימים עלתה גב' לויין לבתיהם של הילדים והזמינה אותם לביתה למחרת בשעות אחר הצהריים. הילדים חששו מהמפגש עם גב' לויין. "למה היא מזמינה אותנו?" שאלו זה את זה. "אולי היא רוצה להטיף לנו מוסר?" תמהו. למחרת התייצבו בפתח ביתה, צלצלו בפעמון, והיא פתחה את הדלת והזמינה אותם לשבת. השולחן היה עמוס בממתקים ובשתייה מתוקה, כל מה שהם אהבו.

היא האיצה בהם לאכול ולשתות, אחר-כך הפעילה את הטייפ והשמיעה מוסיקה. הילדים היו המומים, הם הרגישו לא בנוח, אחד מהם התחיל בגמגום "תראי, גב' לויין...". "בואו נתחיל דף חדש", אמרה גב' לויין, "לא נדבר על מה שהיה. אני סולחת לכם, תשכחו מהעניין". כשיצאו מביתה, חשו שגב' לויין מחלה להם בכל לבה. הפיוס הזה לימד אותם משהו לכל החיים.